

WAT HAD KUNNEN GEBEUREN...

Tegen het eind van de twintigste eeuw slaagde de Schotse professor Charles Smart erin om een tijdtunnel naar het Londen van de negentiende eeuw te stabiliseren (gebouwd van exotisch materiaal met een negatieve energiedichtheid, duh). Binnen een paar maanden had de FBI het Wereldwijd Anoniem Rehabilitatie Programma in het leven geroepen om in het verleden getuigen te kunnen herbergen. Toen de professor erachter kwam dat kolonel Box van de afdeling WARP van plan was het wormgat te gebruiken om regeringen en regimes te manipuleren, vluchtte hij dodelijk geschrokken naar het verleden, met medeneming van zijn codes. Dat was eigenlijk een loos gebaar, want kolonel Box en zijn volledige eenheid waren pas een paar dagen daarvoor tijdens een missie van de aardbodem verdwenen.

Smart keerde een paar jaar later terug naar de eenentwintigste eeuw, maar hij was veel te dood om zijn geheimen verder te vertellen. Zijn komst bracht kwantumrepercussies met zich mee, waarin ook de jonge FBI-agent Chevron Savano verstrikt raakte, en de nog jongere Riley, een jongen uit het Londen van de negentiende eeuw die wilde ontsnappen aan de loopbaan

als moordenaar die zijn boosaardige meester voor hem had uitgestippeld, te weten de goochelaar en huurmoordenaar Albert Garrick.

Garrick achtervolgde zijn leerling naar de toekomst en weer terug, maar in het wormgat werd hem de pas afgesneden, en de mogelijkheid ontbrak om zijn fysieke verschijning weer in elkaar te zetten.

Er gebeurde nog meer. Grote avonturen, oog van de naald, gulle lach – maar dat is een ander verhaal (en wat voor verhaal...), dat in dit verslag niets te zoeken heeft.

Dus eind goed al goed voor onze twee energieke jeugdige avonturiers?

Voor Chevie niet bepaald, zoals we nog zullen lezen.

Voor Riley nog minder, hetgeen ook zeer snel duidelijk zal worden.

Chevies kortstondige aanwezigheid in het Londen van de negentiende eeuw veroorzaakte rimpelingen die een ijzingwekkend effect op het heden zouden hebben. Kort gezegd had Chevron Savano in het verleden de aandacht getrokken van de al eerder genoemde kolonel Box, die zich toevallig in het Londen van de negentiende eeuw had gevestigd. De kolonel zag zich genoodzaakt Riley te laten vermoorden en zijn plannen voor een wereldwijde heerschappij enkele dagen uit te stellen. Grote wereldmachten gingen ten onder en het rijk der Boxieten breidde zijn invloed uit. Als Chevie niet de aandacht had getrokken, zou Box aan zijn oorspronkelijke Verschijningsdag hebben vastgehouden, en dan waren de catacomben waarin hij zijn basis had gevestigd onder water gelopen, waardoor zijn plannen voor altijd om zeep zouden zijn gebracht.

Chevie leeft nu als een cadet van de Boxieten in een tijdlijn

die niet de hare is. Haar geest moet niets van het hedendaagse Londen hebben en laat de eerste herinneringen aan haar tijdreisavonturen en aan de FBI doorsijpelen. Voor gevallen als Chevie heeft professor Smart twee hypothetische uitkomsten voorspeld: óf de tijdreiziger verdringt de visioenen met medicijnen tegen psychoses, zodat hij/zij enigszins een normaal leven kan leiden, óf de visioenen worden zeer krachtig en wijken zo sterk af van echte gebeurtenissen dat het slachtoffer krankzinnig wordt.

Wanneer we de draad van het verhaal weer opnemen zijn de visioenen van Chevron Savano extreem levendig geworden, en als er al medicijnen tegen psychoses voorhanden waren geweest, had een doodgewone legercadet daarnaar kunnen fluiten.

MOLEY EN GOOGOO

Als je teruggaat in de tijd en Raspoetin vermoordt, hoef je niet terug te gaan in de tijd om Raspoetin te vermoorden.

Dus is de oude Grigori nou dood of niet?

– Professor Charles Smart

**Jeugdacademie der Boxieten. Londen, heden.
Het Nieuwe Albion, 115 v.Chr. (Boxitische jaartelling)**

Londen. Ooit had de stad iets magisch gehad. Je hoefde alleen de naam maar te horen en je zag beelden van Dickens' jeugdige oplichtster Dodger voor je, of van Sherlock Holmes in Baker Street, die een drieledig probleem uitdokterde, of van welk van de duizend avonturen en verhalen over waaghalzerij ook die zich in de schitterende lanen en het schimmige labirint van achterafstraatjes en steegjes van Londen afspeelden. Eeuwenlang waren mensen van over de hele wereld naar de

hoofdstad van Engeland gereisd om te kijken waar hun favoriete verhalen zich afspeelden, of om fortuin te maken, of om gewoon vol bewondering naar Trafalgar Square of de Big Ben te staren.

Dat was allemaal voorbij. Die magische tijd behoorde tot het verleden.

Om te beginnen bestond er in het rijk der Boxieten niet echt een toeristenindustrie, en ten tweede was de Big Ben al tientallen jaren geleden gesloopt om plaats te maken voor een reusachtig standbeeld van de Gezegende Kolonel, wiens stenen ogen waakten over de stad en iedereen erin. En de Big Ben was niet het enige historische monument dat door de Boxieten was neergehaald. Het rijk vaagde steen voor steen de overblijfselen uit het verleden weg en bouwde Londen naar eigen visie weer op: eenvormig, imposant, grijs en genadeloos.

Bijna alle overheidsgebouwen waren gebouwd van gegoten beton met weinig herkenningstekenen; ze bestonden gewoon uit de ene rij verlichte ramen na de andere, afgesloten met half neergelaten jaloezieën. Wanneer de oudere gebouwen van Londen aangetast raakten door zure regen, werden ze gesloopt en vervangen door prefab-eenheden die met megakopters op hun plaats werden neergelaten. De huizenblokken waren van tevoren al uitgerust met elektrische bedrading en leidingen; ze hoefden alleen maar op het hoofdnetwerk aangesloten te worden om volledig te kunnen functioneren. De geschiedenis van Londen werd dag in dag uit verder weggevaagd.

Eén zo'n gebouw dat in verval was geraakt en dat over een halfjaar met dynamiet zou worden opgeblazen was de jeugd-academie van de Boxieten, de officiersopleiding voor het leger van het rijk, waar cadetten van over de hele wereld naartoe

kwamen om zich met de denkbeelden van de Gezegende Kolonel te laten indoctrineren.

In deze uiterst sobere academie was geen enkele poging gedaan om aan het comfort of het lichamelijk welzijn van de cadetten tegemoet te komen. De banken waren keihard, op planken lagen dunne matrasjes. Het Spartaanse model werd vaak geroemd, en zwakke kandidaten ontvingen geen enkele aanmoediging om talenten te benutten, maar vielen ten prooi aan een van de meer meedogenloze instituten van het rijk der Boxieten.

De zeventienjarige cadet Chevron Savano ontwaakte op een ochtend in haar kamertje vóór de sirene voor het ochtendreveil, maar hield haar ogen dicht om zich voor te bereiden op de nachtmerries van die dag.

Nee, geen nachtmerries, dacht ze. Hoewel de Gezegende Kolonel weet dat ik die genoeg heb. Dit zijn dagmerries; visioenen op klaarlichte dag.

Chevie trok de ruwe legerdeken over haar hoofd, zodat de aan de muur bevestigde Boxlampen geen gloed op de binnenkant van haar oogleden konden werpen. Ze vroeg zich af wat er mis met haar was.

Waarom zie ik dingen die er niet zijn?

De visioenen verstoorden op rampzalige wijze haar opleiding aan de jeugdacademie der Boxieten. Chevies cijfers waren snel achteruitgegaan, en zo dramatisch dat er een oranje kaartje in de dossiermap aan het voeteneind van haar bed was gestoken.

Een oranje kaartje. Een beoordeling. De eerste waarschuwing, en misschien haar laatste, als ze zich niet naar behoren wist te presenteren. De regels van de academie waren snoei-

hard. Eén ernstige overtreding en ze zou haar plaats verliezen aan de eerstvolgende kandidaat op de wachtlijst.

En die lijst was lang. Miljoenen zielen lang.

Haar beoordeling was die dag, en als die slecht verliep kon ze aan een fabriek van Boxsoldaten in Dublin verkocht worden – of, erger nog, als een slaaf in de mijnen van Newcastle.

Chevie huiverde. Een mijnslaaf? Dat was een nog veel erger lot dan de dood, als je het haar vroeg.

Ze kon precies aangeven wanneer de visioenen waren begonnen: een halfjaar geleden, in de nacht dat ze naar het bedompte souterrain van de academie was geslaapwandeld en daar op een berg mysterieuze, halfvoltooide kleren in elkaar was gezakt – lange touwen van drijfmatte, doordrenkte stof die als donkere slangen om haar lichaam kronkelden. Ze had een nachthemd noch pantoffels aangehad, alleen deze vreemde stof, waar, toen ze langzaam wakker werd, niets dan smerig water van was overgebleven. Toen was haar maag omhooggekomen en had ze een gloeiende gel uitgebraakt die overging in lichtdeeltjes die als vuurvliegjes waren weggezwefd.

Ze wist nog dat ze had gedacht: Licht?

Ga ik soms dood?

Is dit de dood?

Maar ze had reutelend en piepend ademgehaald en haar hart had het bewijs van haar greep op het leven gehamerd.

Hoe ben ik hier terechtgekomen?

Waar ben ik?

Cadet Savano had zichzelf bedekt met een oud stofflaken dat ze van een stapel verblikken had getrokken. In die uitdossing was ze een smeedijzeren trap op gestommeld met benen zo slap als die van een pasgeboren baby.

Ik ben in een soort souterrain, had ze gedacht.

Hier stond de tijdcapsule, domkop, zei een stem in haar hoofd. Je bent terug.

Deze stem, die ze heel goed zou leren kennen, sloeg onzin uit, dus had Chevie er verder geen aandacht aan besteed.

Ze had op de gesloten deur gebonkt en om hulp geroepen. Die was uiteindelijk gekomen in de bultige, gespierde gestalten van de nachtwakers van de academie: twee Donderkatten, te weten Klaver Vallicose en Lunka Witmeyer, geheim agenten die aan de academie verbonden waren. Dus Chevie bevond zich in elk geval ergens in de academie.

Donderkatten? Chevie had gegiecheld en de schrik was haar ogenblikkelijk om het hart geslagen.

Donderkatten? Waarom moest ze nou om die naam giechelen? Je giechelde niet als er Donderkatten in de buurt waren. Die hadden toestemming om noodzakelijk en niet-noodzakelijk geweld te gebruiken, tot aan het toebrengen van dodelijke verwondingen toe, maar erger ook niet.

Chevie vroeg zich af wat erger kon zijn dan een dodelijke verwonding.

‘Twee dagen,’ hadden de Donderkatten die avond tegen haar gezegd, terwijl ze boven hun spatvizieren hun wenkbrauwen fronsten. ‘We zijn twee dagen naar je op zoek geweest, weeskind. En dan duik je op in een verboden ruimte. Hoe ben je hier in vredesnaam terechtgekomen? En waarom lach je? Vind je ons soms grappig?’

Chevron kon alleen maar onnozel haar hoofd schudden. Ze had helemaal geen gedachten, alleen na-ijlende dromen, verwarring en vragen die elkaar in de kiem smoorden voor ze goed en wel geboren werden.

Hoe ben ik...

Wat was dat...

Riley?

Wie?

Waarom?

Op dat moment begonnen de visioenen – visioenen die haar ordelijke leven overhoop zouden gooien. Voor haar ongelovige ogen waren de Donderkatten gebarsten en in kapotte spiegelbeelden van zichzelf opgedeeld. Ze werden vervangen door een bejaarde vrouw met een weerbarstige kegel haar boven op haar hoofd.

‘Ik wist dat je zou komen,’ had ze gezegd. ‘Charles heeft gezegd dat je zou komen, en Charles Smart vergist zich nooit.’

Vervolgens was de bejaarde vrouw verdwenen en hadden de Donderkatten hun gebruikelijke vorm weer aangenomen. Chevie lag opeens in hun armen te spartelen in een radeloze poging zich te ontworstelen aan de nachtmerrie – wat voor een dat ook mocht zijn – waarin ze bij haar ontwaken was beland.

‘Hou je gemak, vogeltje,’ had zuster Lunka Witmeyer haar toegesproken.

Chevie had staan beven als een misdadiger aan de schandpaal op Trafalgar Square.

Wie was die bejaarde vrouw in haar visioenen? En wie was Charles Smart?

Op deze dingen had ze geen antwoord, maar ze kon er ook niet naar vragen, uit angst dat ze als ‘labiel’ bestempeld zou worden en afgevoerd naar een school voor hopeloze gevallen. Chevies hoofd borrelde over van de verboden vragen. Die hielden haar ’s nachts uit haar slaap, zodat ze zich de hele dag suf voelde.

Het is een tumor, hield ze zichzelf een paar keer per minuut voor. Mijn hersenen eten zichzelf op.

Nu was het een paar maanden later en de visioenen hadden de kelk van Chevies leven, die toch al niet overliep van rooskleurige hoop, doen barsten. Ze was cadet op een school die politieagenten, soldaten en spionnen voor het leger der Boxieten opleidde. Er stond haar een zwaar leven vol wantrouwen en ondervragingen te wachten – als ze geluk had. En nu zag het ernaar uit dat ze geen geluk zou hebben. Net zoals haar beste vriendin DeeDee geen geluk had gehad.

Chevie opende haar ogen en de wereld was precies zoals die volgens haar koppige voorstelling moest zijn – voorlopig althans. Geen hallucinaties. Geen scherpe pijn in haar slaap, waar de visioenen de laatste tijd door vooraf werden gegaan.

Ik ben op de slaapzaal. Dat is een goed teken.

Het stapelbed boven haar was leeg. Daar had DeeDee geslapen – haar vriendin, raadgever en bondgenoot. Ze hadden samen het Boxnet bestudeerd en met elkaar hun man-tot-mangevechtskunst geoefend. Maar DeeDee was dood – terechtgesteld wegens spionage – en Chevie stond zelf al maanden onder verdenking.

Chevie was geen verrader, en zelfs als ze vragen of bedenkingen over het rijk van Box had gehad, had ze die voor zich gehouden, want het alternatief voor leven onder Box' vleugels was de wildernis van de Verwoeste Staten of de bergkampeementen van de barbaar Jax.

Geen mens kan altijd alleen maar gelukkig zijn. De kolonel heeft zich tientallen jaren lang in de catacomben van Londen

moeten verschuilen voordat hij er met zijn goddelijke machines uit tevoorschijn kon komen, hield Chevie zich voor.

Plotseling en zonder de waarschuwing van naderende voetstappen werd het gordijn met een ruk opzij getrokken en doemden de kolossale gestalten van de Donderkatten Lunka Witmeyer en Klaver Vallicose in Chevies gezichtsveld op. Wederom moest Chevie de neiging tot giechelen onderdrukken.

Donderkatten? Waarom zouden die in vredesnaam geestig zijn?

De Donderkatten vormden een speciale eenheid binnen het leger der Boxieten. Het was een groep getrainde specialisten met een angstaanjagende reputatie van wreedheid en precisie. Ze waren gespecialiseerd in de beveiliging van openbare gelegenheden en het opsporen van verraders. Het was ongebruikelijk dat er Donderkatten bij de academie werden gestationeerd, maar de directeur had om hen gevraagd. Zijn argument luidde dat je beter onkruid kon wieden dan bomen omhakken, wat zoveel wilde zeggen als: jonge verraders zijn gemakkelijker te doden.

‘Box houdt van je, cadet,’ zei Vallicose.

‘En van u ook, zuster,’ zei Chevie automatisch.

‘Ik hou iets minder van je dan Box,’ zei Witmeyer. ‘Maar ik ben dan ook slechts een sterveling.’

Witmeyer was de grappenmaker van de twee.

Luchthartigheid was een karaktereigenschap die in het leger niet werd aangemoedigd, tenzij je die kon inzetten als onderzagingstechniek of als afleidingsmanoeuvre op het slagveld. Er werd beweerd dat zuster Witmeyer, toen ze in Frankrijk gestationeerd was, al moppen tapte terwijl haar helmwisser nog Jaxingewanden van haar spatvizier veegde.